

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดจำนวนเงินในคดีมโนสาร
พ.ศ. ๒๕๕๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
เป็นปีที่ ๕๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดจำนวนเงินในคดีมโนสารตามมาตรา ๑๘๕ แห่งประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๘๕
แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการ
เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕
มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัย
อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวนเงินในคดีมโนสาร
พ.ศ. ๒๕๕๖”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้กำหนดจำนวนเงินในคดีมีโนสาร่ตามมาตรา ๑๘๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังนี้

(๑) คดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคารเงินได้ไม่เกินสามแสนบาท

(๒) คดีฟ้องขับไล่บุคคลใดๆ ออกจากอสังหาริมทรัพย์อันมีค่าเช่าหรืออาจให้เช่าได้ในขณะยื่นคำฟ้องไม่เกินเดือนละสามหมื่นบาท

มาตรา ๔ พระราชกฤษฎีกานี้ไม่ให้ใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่ได้ยื่นฟ้องไว้แล้วก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕ ให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ โดยที่จำนวนเงินในคดีโนสาเร่ อันได้แก่คดีที่มีค่าขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออ้างคำนวณเป็นราคาเงินได้และคดีฟ้องจับได้บุคคลใดๆ นอกจากอสังหาริมทรัพย์อันมีค่าเช่าหรืออาจให้เช่าได้ ไม่เหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และตามมาตรา ๑๘๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ได้บัญญัติให้การกำหนดจำนวนเงินในคดีดังกล่าวกระทำโดยพระราชกฤษฎีกา สมควรกำหนดจำนวนเงินในคดีโนสาเร่เพิ่มขึ้น เพื่อให้การฟ้องคดีโนสาเร่มีความเหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป อันจะทำให้การพิจารณารรคดีของศาลเป็นไปอย่างรวดเร็ว อีกทั้งจะสอดคล้องกับอำนาจพิจารณาพิพากษาของผู้พิพากษาคนเดียว ตามบทบัญญัติมาตรา ๒๕ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้